

så tungt i själen denna qväll. Förr hade himlen syntts dem så fager och blå, de sågo visserligen inga moln, men de fruktade dem. Isynnerhet kände sig Ellen mera olycklig denna dag, än hon gjort på länge. Det är ju alltid så med qvinnan, att hon i den högsta fröjd också bär inom sig aningar om den högsta smärta. Och i sanning! de hade skäl att frukta, dessa begge älskande.

»Onkel, hjälp mig du att beveka Ellen!»

»Hvartill då?»

»Att redan nu bli min hustru, att bli min egen lilla trofasta Ellen; det är som jag inte skulle ha henne säkert förr, än hon bär mitt namn och sitter i mitt hem.»

»Kära Edgar», sade Ellen, »äro vi icke lika lyckliga här. Ännu kunna vi ju vänta någon tid. Ser du, jag är ännu för mycket uppskakad, för mycket sorgsen, att med lugn kunna träda in i ett så viktigt kall som en husmoders. Derfor låtom oss dröja, ännu någon tid.»

Klockan slog tio.

»Ja, kära barn», sade onkeln, »får jag säga så gillar jag Edgars plan. Äfven jag känner mig orolig, jag vet ej hvarför, men det blir bättre då du är hans hustru, helt och hållet hans, då kan han skydda dig bättre än jag kan det, jag som endast är en gammal gubbe som snart lutar ner mot grafven. Ellen, gör du som han vill.»

»Ja, Ehen», sade Edgar, »blif min hustru, nu snart, genast, i dag bättre än i morgon, i morgon bättre är i öfvermorgon. Tro mig min egen älskling, äfven jag är lycklig i det nuvarande, äfven jag finner det helt naturligt, att du önskar ännu en tid återhemta dig; men ser du, Ellen min, i mitt hem, hvad säger jag, i *vårt* hem skall du nog känna dig. *Hem*, hvad det ordet ändå har en underbar klang, isynnerhet nu då du följer mig dit . . . då blir du

solstrålen i mörkret, tröstarinnan i sorgen, och det är detsamma som en hustru i ett hem. Så följ mig då dit, Ellen.»

»Edgar» . . . Hon behöfde inte säga något mer, ty i detta enda lilla ord låg så mycken trofasthet, så mycken kärlek, att han förstod hennes hjertas mening lika väl, som om hon tydligt sagt det åt honom.

»Godnatt då, min älskling, nej, min hustru, mitt lif, mitt allt; *god* natt och dröm om mig. Gud gifve att jag en dag kunde göra dig lifvet så gladt, som jag i denna stund vill det.»

Och så kysste han henne och gick. Hennes blick följde honom som när det käraste man har försvinner. Om man vill se ett vackert uttryck i en kvinnas ögon, så skall man se i dem då hon ser efter den hon älskar. Deruti ligger *tro* och *hopp* och *kärlek* så harmoniskt fördelade, att uttrycket inte lemnar rum för några känslor af lägre art. Onkeln och Ellen voro allena.

»Jag vet ej hur det är, onkel, men mitt hjerta känner sig så beklämdt denna qväll; det är som jag kände, att något ondt skulle hända oss; men jag oroar dig ju onödigtvis. Godnatt, onkel lilla, hur skall jag kunna tacka dig hvar qväll, som du förtjenar.»

»Godnatt, Ellen min; äfven jag känner en oro, sådan som jag förr kände vid en annalkande fara, men det har dervid alltid varit min tröst, att Gud vakar. Låtom oss hoppas på hans mäktiga beskydd. Godnatt!»

De gingo hvar och en till sitt, lade sig och trots oron tog sömnen snart ut sin rätt, och inom kort sofvade de båda så godt som den gör, hvilken har ett rent samvete.

Under denna tid samlade sig 10 man, utom Curt och Klas, för att störa denna sömn. »Du Klas», kommanderade Curt, »tager befälet. Sedan du inkommit i trädgården öppnar Johan, som är van vid sådant der, dörren till huset, ni inträden så fort I kunnen och så

tysta som möjligt; till venster i korridoren är hennes rum, här ha'n I nyckeln till dem. I öppnen dörren . . . ve eder om I kröken ett hår på hennes hufvud. Alla edra skola då icke vara tillfyllest för mig. Skulle någon annan göra väsen, gören I processen kort. Dolken och knifven, men icke pistolen, förstån I! Och nu till verket.»

Expeditionen lyckades öfver förväntan. Man hade kommit in i korridoren och hade nästan ljudlöst öppnat Ellens dörr. Der låg hon så skön, så fager och i en så lugn sömn, att till och med dessa bofvar ryggade tillbaka för det majestät af oskuld, som hvilade öfver henne. Den förste som inträngt var Klas. Han kände något besynnerligt i sitt hjerta . . . Der låg hon så värnlös, så förtroendefull, alldeles som han en gång varit, och nu skulle han hjälpa till att röfva henne för att kasta henne i armarne på denne mästare, hvilken på honom utöfvade det inflytande, ormen har öfver den stackars fogeln. Men här var ingen tid till djupare reflexioner. Som blixten kastade Klas sig öfver henne, och innan hon hunnit vakna, var hon insvept i täcken och med ljungeldens hastighet utförd i den vagn, Curt hade utanför. Det bar af i galopp till fartyget och sedermera bars Ellen ner i kajutan. Men Gud vakar! Ellen hade fått en hjälpare. Om en timme var fartyget ute och Ellen i Curts våld. Men som sagdt. Gud vakar.

Gud vakar.

Ellen hade svimmat af under åkningen och det var först, sedan hon en god stund legat i kaptensens kajuta, som hon vaknade till sans och besinning. Hela hennes själ var som omtöcknad af vansinnets dimmor, hela hennes kropp darrade och en lång stund förgick utan att hon visste hvar hon be'ann sig. Till slut vaknade hon upp ur sin dvala och hela den förfär-

liga sanningen stod för hennes själ och ropade till henne med förtviflans stämma, att hon var förlorad för Edgar, förlorad för sig sjelf, förlorad för hedern, menniskorna och samhället. Ehuru hon inte sett Curt tviflade hon inte ett ögonblick på, att det var han som bortfört henne och som nu skulle göra allt för att fullgöra sitt hot mot henne och taga henne till hustru. Och kanske icke en gång den, kanske skulle han den ovärdige! . . . Ah, hon var nära att svimma en gång till, då hennes tanke föll på, att hon befann sig der i en föga passande drägt. Utom sig af blygsel sökte hon dölja sig, då hon till sin outhärliga glädje fann, att det låg kläder bredvid henne. Curt hade nämligen låtit föra dit sådana. Hon klädde sig hastigt och kände sig sedermera något lugnad af att veta sig åtminstone icke vara så blottställd för hans ögon, om hon ock annars var i hans våld. Knappt hade hon fullbordat denna klädsel förr än Curt kom ned i kajutan. Han såg lugn och besinningsfull ut och kring hans mun lekte detta smilande leende, som så ofta förskräckt Ellen. Han gick fram till henne och sade i en så kall, förfärande isig ton, att det i hennes hjerta skälfde af fruktan. »Förlåt min lilla dufva, att jag tagit igen min egendom. Den befann sig i händer, som jag inte tyckte om. Nu tror jag vi kunna göra upp räkningen med hvarandra.» Han närmade sig henne med flammande ögon och brinnande kinder.

»Tillbaka, usling!» ropade Ellen.

»Usling? ett sådant kärälskeligt språk du talar, min egen lilla dufva.»

»Ja usling, ty hvarför vill du plåga en stackars flicka såsom aldrig gjort dig det minsta förnär i hela ditt lif. Jag visste icke förr skälet till den motvilja du ingaf mig; nu känner jag det, du är en usling inför både Gud och menniskor, en man den en qvinna icke kan älska, ty han är icke en gång värd hennes hat, ty det enda jag kan känna för dig är förakt.»

»Ha, detta skall du ångra, vet du ej hvem jag är?»

»Jo väl vet jag det, du är en usling, en man den der är feg, ty du anfaller icke männer utan svaga qvinnor, men du glömmen en som kan hjälpa mig och som är starkare än du är, en som hjälpt mig en gång förr, och som kan hjälpa mig äfven nu.»

»Ah, jag förstår, du menar honom som röfvade dig ifrån mig, åh, var lugn för honom du, han sofver sött nu och drömmer om dig; nu då du är ute och förlustar dig med en annan.»

»Nej, jag menar Gud.»

»Ja bed honom då, jag tror inte att han besvärar sig med att hjälpa en sådan der liten svag flicka, som inte ser hvar hennes sanna lycka finnes. Förstår du icke, barn, att som jag älskar dig finnes ingen som gör det; den som lik mig förtäres, brinner och förbrinner af kärlek till dig, endast han är värd att ega dig. Hör mig, Ellen, jag är en brottsling, det är sannt; i djupet af min själ hafva alltid onda lidelser hvilat. Det var din moder, som en gång väckte dem till lif. Då svor jag att jag åtminstone skulle njuta lifvet på mitt vis. Jag ville fara som en blix genom denna verlden och hvar jag for fram antända och förstöra. Men dig hade jag sparat i den tro, att du med ditt kärleksfulla småleende en dag skulle komma mig att glömma hatet. Och nu! Vet du hvad det vill säga att rycka undan brödet för den som hungrar, bägarn för den som törstar . . . då vet du ock hvad jag kände då man tagit dig ifrån mig . . . jag hungrade och jag törstade, jag svalt och jag ville blifva mätt, jag törstade i lidelsernas qval, men ville dricka svalka i dina ögons ljus. Och nu skall du blifva min, du stolta flicka. Jag skall trycka dig i mina armar så starkt och så varmt, att du skall glömma hela verlden, tills din kyss brinner lika varm som min.»

Och den uslingen närmade sig Ellen för att verkställa sitt hot. Hon ville klösa honom med sina

snaglar, hon kämpade emot som en vansinnig, men han var henne för stark. Hans armar slingrade sig kring henne, hans kyssar brände hennes läppar, hans ögon blixtrade som solens blickar, allt varmare och varmare kändes hans andedrägt och . . . Men Gud vakar.

Om vi gå tillbaka i tiden, just till den timma då Edgar gått ifrån onkeln, så finna vi honom om en stund gående vid skeppsbron. Han bodde nemligen vid jerntorget. Huru glad han var kände han sitt hjerta dras ihop af en onämbar ängest. Det kändes honom alldeles som om Ellen varit i fara eller att deras unga lycka vore på vägen att förgås. Han kunde inte gå in och lägga sig, det kändes omöjligt. Han ville ha svalka i natten och så gick han fram och tillbaka på skeppsbron. Hastigt fick han se en vagn som närmade sig i firsprång. Han undrade naturligtvis hvem det kunde vara, som så sent i den tysta natten närmade sig. Han misstänkte genast att här var något dåligt på färde och han beslöt att följa den, kosta hvad det kosta ville. En oförklarlig nyfikenhet dref honom dertill. Vagnen stannade vid skeppsbron vid ett fartyg som tycktes färdigt att afgå. Edgar gömde sig bakom vagnen så snart den kommit ner till skeppsbron och ur vagnen steg en herre i kappa som i sina armar bar Ellen. Edgar kunde dock icke se. En ung man steg derpå ur och den förste mannen sade i lågmäld ton till honom: »nä, min kära Klas, det gick ändå efter uträkning; flickan är min och när hon vaknar skall du få se om inte Ellen är vacker nog för att du skall kunna förstå mig.»

Ellen! Denna flicka hette då Ellen, kanske var det hans Ellen. Ljudlöst smög han sig fram; just när de skulle gå öfver landgången så föll täcket tillbaka och i månskenet såg Edgar till sin stora förskräckelse sin egen fästmö i händerna på denne man. Han var färdig att kasta sig öfver honom för att kämpa på

lif och död med honom om sin brud, men lyckligtvis försvann Curt med sin ljufva börda och kvar stod Edgar. Hvad var att göra? Jo, att han skulle våga allt, sitt lif om det så behöfdes, för att rädda henne, det visste han; men på hvad sätt? Inte kunde han med våld anfälla hela fartyget, då hade han sjelf blifvit dödad. Och det kunde dock ingenting göra, men hon blef ju icke räddad för det. Edgars hufvud svindlade, hastigt fattade han dock ett beslut; ljudlöst som en skugga smög han sig ombord på fartyget, gömde sig i en vrå förut, och på så sätt kom han att följa med. Skeppet lade ut och Edgar var med, fast besluten att om det gällde hans lif aldrig tillåta Ellen att bli den andres älskarinna. Så satt han der obemärkt en timme eller två. Skeppet gick för fulla segel och snart befunno de sig utom skärs. Ingen hade varit fram till Edgars gömställe, då han i hast hörde steg närma sig. Det var Klas som gick för-ut för att se efter ett segel. Ljudlöst tryckte Edgar sig närmare intill däcket för att ej blifva observerad. Han hörde Klas säga till förtoppsvakten att han kunde gå ner och »skaffa». Gudskelof, vakten gick och nu var det åtminstone icke mer än en fiende i första handen att öfvervinna. Han vågade dock knappast andas, men detta kunde dock ej fortsättas. Klas skulle förr eller sednare märka honom och det föll Edgar in att det kunde vara lika godt att förekomma som förekommas, och då Klas passerade förbi honom en gång kastade han sig öfver honom, slog honom i däcket med en bedöfvande fart, och innan Klas hunnit betänka sig, var Edgars näsduk i hans mun och han sålunda förhindrad att hvarken skrika eller röra sig. Då han vaknade till besinning, tog Edgar hans egen knif, och satte den för hans bröst.

»Du vet att man fört en qvinna ombord här.»

Intet svar.

»Svara eller dödar jag dig.»

Klas gjorde en rörelse med hufvudet.

»Denna qvinna är min trolofvade, och jag tänker taga henne åter. Förstår du?»

Klas nickade.

»Om du är mig behjelpig dermed skall du få 10,000 banko. Vill du det?»

Klas svarade ej; Edgar tyckte sig se att det låg en lugn beslutsamhet i hans ögon.

»Då dödar jag dig», sade Edgar; men knappt hade han sagt ut orden förr än Klas med styrka slog tillbaka knifven och det började en brottnng på lif och död. Men ännu en gång föll Klas inunder. Under striden hade hans skjorta slitits sönder och på hans bröst hvilade en medaljong som gått sönder under striden och vid månljuset kunde Edgar skönja att deruti satt ett porträtt. Af en oförklarlig känsla lufade han sig ner för att se hvems porträttet var och qastigt hörde man honom gifva till ett rop.

»Hvar har du fått detta porträtt och denna medaljong?» Klas teg. »Svara i Guds namn, menniska, och vet då, eländiga, att den qvinna som är derinne kanske är dig närmare än någon annan i verlden. Se här!» Och Edgar tog fram en medaljong alldeles lik den som Klas bar.

»Denna medaljong fick jag af den qvinna som du röfvat. Detta porträtt som är så likt ditt är det enda minne hon har af sin mor. Säg mig, är detta också kanske din moders?»

Klas svarade intet, men ängesten och kallsvetten talade tillräckligt i hans ställe.

»Ah, det är således din moder, hvares bild du der bär och det är verkligen din syster, som du bunden fört i denne uslings armar. Din syster förstår du, din syster, som hvilat under samma hjerta som du, som burit samma moders bild vid sitt hjerta som du. Eländige, du har dödat din syster och dödat hela hennes lycka.»

Utom sig af smärta och förtvifvan släppte Edgar sitt tag och tog bindeln ur hans mun.

»Hennes broder kan jag dock ej döda», sade han, »du är fri, gå nu till din herre och säg honom att jag är här, att jag är din systers fästman, och han skall döda mig, liksom han skall skända din syster.»

Men Klas gick inte. Utom sig af blygsel, ångest, qual och förnedring kastade han sig till Edgars fötter och ropade snyftande: »förlåt, förlåt, förlåt.» Edgar lyfte upp honom och sade till honom: »Allt kan vara förlåtet i himmel och på jord, men hvad du brutit får du ock försona. Vill du nu dö för henne du som jag, så låtom oss rädda henne.» Klas lofvade under tårar att rädda henne eller dö med dem. »Nej», svarade Edgar, »jag tror inte på döden nu, ty hoppets stämma talar på nytt i min själ. Du Klas går att fira ner förbåten i sjön, så att vi tre kunna taga plats deri. Mig visar du först till Ellens kajuta, att jag måtte först rädda henne från honom. När detta är gjordt kommer du åter till kajutan och vi tre smyga oss ner till båten, taga plats der och, ännu äro vi icke längre från land än att vi ju kunna på något sätt taga oss i land der. Kom nu och följ mig.»

Sagdt och gjordt, de följdes åt till kaptenens kajuta, dit Klas visade Edgar. Då de närmade sig hörde de efter och till sin stora förskräckelse fingo de höra ett förskräckligt buller, halfqväfdä rop och en ursinnig strid. »Tänk om vi komma försent», ropade Edgar och skyndade in. Den syn som mötte honom nästan stelnade blodet i ådrorna på honom. Ellen i denne mans armar, afdånad, blek, och utan kraft att kämpa emot, och han tryckande sina läppar mot hennes. Utom sig af hat kastade Edgar sig öfver honom, stötte knifven i hans ena axel så djupt, att han tumlade tillbaka utan att gifva ett ljud ifrån sig. Derpå tog Edgar Ellen i sina armar och skyndade ut och till Klas igen; denne höll just på att fira ner båten då de kommo.

Just som de skulle lägga sista handen vid verket när-
made sig en sjöman som ropade: »Ohoj, löjtnant, hvad
tar du dig till, tänker du fira ner lasten och hvad är
det för passagerare den der i kappan du. Hvad fan
smugglar du i kjortlar du. Ohoj, kamrater! Glo hit
skall ni få . . .

Han hade knappt talat ut förr än Klas snabbt som
blixten kastade sig öfver honom och innan han hann
ropa ut hade han en knif ända till skaftet i sitt bröst.
»Nu fort till verket, herre, kom med fort.»

Han firade ner båten, sprang sjelf i och tog emot
Ellen, derpå sprang Edgar i båten. Allt detta gick
fortare än vi kunna beskrifva. Men manskapet skyn-
dade till och snart var hela besättningen på benen.
Edgar och Klas rodde dock af alla sina krafter för
att aflägsna sig från skeppet. Man sköt efter dem.
Plötsligt uppkom en stor förvirring ombord.

»Vi äro räddade» skrek Klas, »man har upptäckt
mästaren.»

»Mästaren?»

»Ah ja», svarade Klas undvikande, »vi kalla kap-
tenen ibland så.» Och de voro verkligen räddade. De
kommo i land dagen derpå och hem till Stockholm.
Gud vakar!

Enleveringen.

Curt var gudnäs icke död. Han var endast af-
svimmad genom den starka stöten, men då hans män
kommo in i kajutan funno de honom med återvaknad
sans fast oförmögen att röra sig ur stället; de buro
honom till sängen. »Hvar äro de?» var hans första
fråga. Sjömännen pekade utåt hafvet. En förfärlig
glöd lyste i Curts öga. »Styr till Stockholm», sade
han matt men ändå bestämdt, och hans befallning åt-
lyddes utan prut. Nästa dag var man på redden igen,
och Curt fördes upp till sitt hus, der han snart till-

frisknade, ty denne man hade en kropp af jern, liksom han hade numera ett hjerta af sten. Hans själ rufvade endast på att göra deras planer om intet, att ännu en gång få Ellen i sitt våld. Hur detta skulle gå till gjorde honom detsamma, endast han finge ega henne en timme så skulle han vara i stånd att sönderslita hela världen. Men nu herrskade icke blott lidelsen i hans själ till henne, nej nu sällade sig hatet dertill, ett lefvande, glödande hat mot denne man, som förrådt honom, ty han fattade genast, då Klas saknades, att han varit den som vågat rycka bytet ur lejonets klor. Edgar hade han ombord på skeppet aldrig sett, alldenstund han fått stöten så hastigt, att han inte sett hvarifrån den kom. Men att Klas varit med om det var klart. Snart började han också att uttänka nya hämdplaner och en utaf dem ville han sätta i verket.

Genom sina spioner fick han veta att Edgars och Ellens bröllop var utsatt tills om 14 dagar, så fort lysningstiden var till ända. Det måste således ske förut, det som skulle ske. Det måste göras raskt hvad som skulle göras. Planen var snart uppgjord; han skulle låta Edgar försvinna, dock icke döda honom, ty det vore icke hämd nog; nej, han skulle få veta att hans Ellen var älskarinna åt Curt, och på samma gång ville han hafva Klas i sitt våld, för att långsamt döda honom, utan förskoning och under de gräsligaste marter. Han ville stinga ut hans ögon, för att mätta sig af hämd, han ville slita lifvet ifrån honom tum för tum och njuta af hvarje dödsqual han led, af hvarje plåga han kände. Och så skulle han bädda sin brudsäng på hans graf. När brodern dött för hans hand, skulle systemen falla i vanära för hans lidelse. Så vore han hämnad. Så skulle hans hunger efter hämd mättas och hans törst efter kärlek släckas. Men denna gång skulle ej hans plan misslyckas, ty denna gång skulle ingen hindra det.

Han glömde Gud.

Det var en stjernklar afton några dagar sednare, då Edgar och Ellen sutto tillsammans i onkelns trädgård; två dagar derefter skulle de vigas samman till ett. Lyckliga utan gräns försjönko de i hvarandras betraktande, och hela världen med undantag af deras lycka försvann för deras ögon. Det enda som grumlade deras lycka var att Klas försvunnit. Förgäfves hade de dock försökt att qvarhålla honom, han hade enträget bedt dem att slippa stanna kvar i deras närhet; när han försonat sitt brott, då skulle han återkomma till dem och då dröja kvar. »Till dess», hade han sagt, »skall jag vaka öfver eder lycka som om det gälde min egen och långt mer, ty I ären värda lycka och jag . . .» dermed hade han gått sin väg. Förgäfves hade de spanat, Klas var försvunnen, försvunnen för alltid. Men kärleken och solen äro starka, då det gäller att torka tårar och regn; snart stod deras lycka åter i full blomning och denna qväll sutto de, som sagdt är, i hvarandras betraktande, då en sten flög öfver träden och föll för deras fötter. Om stenen var ett papper, och då de öppnade det stod på det samma endast dessa rader:

»Akten eder; *han* lefver; jag har sett honom, han skall döda Edgar och förgöra eder lycka. Jag vågar ej nämna Klas.»

»Han lefver den skurken», utropade Edgar, »hvarför hade jag inte kunnat döda honom riktigt?»

»Edgar!»

»Ja, förtjenar denne usling annat än döden? Nej, om han kunde dö tio gånger så vore dermed intet att tveka. Nej och tusen gånger nej. Denne man måste dö om vår lycka skall växa.»

»Är vår lycka sådan att den skall vattnas med blod, då fruktar jag att vi få dröja länge nog innan den blir stor och stark. Jag känner mig så lugn i din kärleks skydd, om två dagar är jag ju hos dig för alltid och vet du, Edgar, jag skall luta mig så

trofast och innerligt till ditt bröst, att om man vill rycka dig ifrån mig så skall jag dö deraf. Ty någon annans än din . . . det kan jag aldrig blifva.»

»Men om denne man?» . . .

»Om han också, hvad vi ju icke kunna tänka oss, skulle än en gång taga mig, så se här, min älskling, huru jag skulle veta att häfda hvad jag känner och tänker för dig. Aldrig skall jag lefvande falla i hans armar.»

Och den trofasta flickan drog fram en flaska ur sin barm och visade Edgar.

»Ser du denna flaska, den har jag fått af onkel, och skulle, det Gud förbjude, en gång till jag falla i hans våld, så vore en tår ur denna flaska nog för att befria mig för alltid från skymf och vanheder.»

»Ellen, min älskade Ellen, men jag skyddar dig mot alla, mot hela världen, ja mot honom, men kasta bort denna flaska, du gör mig rädd med den.»

»Vill du då heldre se mig vanhedrad än död! Vill du icke heldre se mig som dödens brud än som en annans? hvad säger du, min älskling.»

»Jag säger att jag älskar dig så högt, så starkt, att jag känner mig himmelen så nära, att jag vet att det är en synd att ens i sin djupaste tanke tänka på döden för egen hand. Men skulle Gud pröfva oss så starkt, så låt det då i Herrans namn ske. Men nu hafva vi annat att tala om, min egen flicka; se på stjernorna som tindra derofvan, se på månen som glittrar som en stor silfversvan i det blå hafvet deruppe; det tyckes mig, jag vet inte hvarför, som om de hviskade hopp och förtröstan till mig. Det är som om stjernorna hviskade, att liksom vi tindra år från år och mulna dagar komma emellan, så dagen derpå glimma vi dock lika skönt, och den kärlek, som har himmelens eld i sig, den slocknar aldrig.»

»Eller kanske hviska de ock, min egen Edgar, att här är det mörkt och dystert, men det är därför

de små stjernorna lysa derofvan i natten för att liksom säga oss, att der åtminstone finnes ljuset ofördunkladt och klarheten genomskinlig. Der om ej här finner alltid trogen och ren kärlek sin lön. Men nu, min egen Edgar, god natt; när nästa dag gryr så . . .»

»Nej, snarare säg då nästa natt kommer, då säger jag: välkommen natt, du bringar ljuset med dig; du för stjernan till mig, himmelens ljus till jordens mörker. Godnatt.»

Och de skildes, dock icke straxt, ty det är egenomligt hvad älskande just hafva mycket att säga hvarandra, då de skola taga farväl. Om de också hela aftonen setat tysta som Egyptens prester, då hafva de tusen små saker att berätta, tusen små hemligheter att förtälja. Så ock Edgar och Ellen. Men till slut måste äfven dessa skiljas.

Man hade knappt lagt sig förr är Ellen hörde ett förskräckligt klappande på porten. Hon sprang upp och klädde sig och sprang in till onkeln. När hon kom in till honom fick hon till sin förskräckelse se att han var ute. Nu mindes hon att han sagt till henne och Edgar, att han skulle inte komma hem förr än kl. 2; nu trodde Ellen att det möjligen var han som kommit hem. Men han brukade icke klappa så hårdt. Hon gick nu och väckte pigan, men innan denna hann upp knackade det så, att hon trodde att hela huset skulle vakna. Hon tog på sig en sjaal och sprang ner för att fråga hvem det var. »Ett bud från herr Pistolhjälm» svarade en röst, »han har nyss fått ett knifstyng af en okänd karl; en annan som skyndade dit kom för sent och han kände er och skickade mig hit med en lapp.» Utom sig af ångest öppnade Ellen porten och karlen, som såg hygglig ut, lemnade henne en lapp, hvilken hon darrande läste:

»Skynda dig; Edgar är nära död af ett knifstyng han fått af *honom*. Han ropar bara på dig. Klas.»

Utom sig af fasa höll Ellen på att falla ner på gatan. Men hastigt bekämpade hon sig.

»Skaffa en vagn.»

»Det väntar en här utanför.»

»Hvad?!»

»Ja, den unge herrn som skref lappen bad mig skaffa en. Vi äro gamla vänner, Klas och jag.»

Han kände således Klas och visste hans namn. Man borde visserligen kunnat begära att Ellen skulle varit mera på sin vakt än hon var, men om man betänker, att hon trodde att hennes egen Edgar var nära döden, att den som hon med hela styrkan af den första kärleken älskade, låg förtärd af plågor och bara ropade på henne, då försvann all besinning, då hastade hon utom sig in i vagnen, som också liksom den endast väntade på detta satte sig i den starkaste fart, liksom den varit rädd för att bli uppehållen en enda sekund. Utom sig af sinnesrörelse föll Ellen tillbaka på kuddarna. Utan att hon kunde göra sig reda för hur lång tid på vägen behöfts, stannade vagnen; dörren rycktes upp och innan hon hann göra en rörelse ur vagnen, kastade sig en man öfver henne och band en duk för hennes mun, och innan hon visste ordet af var hon inburen i ett hus. När hon kommit in i detta hus blickade hon omkring sig och framför henne stod Curt, litet blekare än förr, men med samma hemska leende som förr, och när hon blickade kring sig så kände hon igen sig.

Hon var i det fördömda huset.

Giftet.

Denna gång hade Curt skäl att glädjas. Nu hade han henne i sitt våld, nu visste han att hon var hos honom, i hans eget hem, bland hans egna män. Och han betraktade henne, som ett rofdjur ser på sitt rof, som en gam ser på sitt byte. Men underligt nog,

denna gång darrade hon inte; hon såg honom lugnt och klart i ögat, alldeles som om denna situation, hur förfärlig den än var, aldrig rört henne det minsta; hon nästan log.

»Jag tror den lilla dufvan icke är så rädd nu mera», sade Curt med ett djefvulskt småleende, »tror du nu på varaktigheten af mina känslor?»

»Jag föraktar dig.»

»Åh, min sköna, icke så bråttom, denna gång, inte så bråttom; denna gång skall ingen Klas rycka dig ur mina armar. Du vet väl att han är din bror, eller hur?»

»Jag vet det.»

»Nåväl, men du vet icke allt. Här i detta rum dog din mor, här i denna säng som står der hvilade hon, vansinnig af sorg emedan jag dödat din far. Förstår du, hon hade bedragit mig på hela mitt lifs lycka, på allt hvad jag hoppats, och han var hennes medbrottsling; därför dödade jag honom utan förskoning. Derpå svor jag att hämnas mitt öde så stort, så våldigt och så starkt, att det bål jag ville tända som försoning åt den bättre del af mig sjelf, som din moder förstört, skulle lysa vida kring. Jag rök dig här ifrån din moders sida, hennes förbannelse följde mig ut i den mörka natten, dit jag skyddade ut med dig; hennes andra barn, Klas, lika gammal som du, quidde vid hennes sida; morgonen derpå var hon död, men du var i mitt våld och du skulle gälda allt hvad hon brutit.»

Ellen stod som stelnad af fasa.

»Och så intogs jag af samma kärlek till dig som till din mor. Du var lika skön som hon, lika vän och lika blid som hon. Du hade kunnat blifva en stråle af hopp i min själ, men du föredrog att släcka ut hvarje hopp hos mig, du föredrog att blifva en annans . . . men nu skall du blifva min, min egen . . .

min brud, mitt lif, mitt allt, till dess att du en dag dör i min famn, som rosen för höstens vindar.»

»Tillbaka, mördare!»

»Mördare, ha, ha, ha, mördare, och hvad är det du menar med mördare. Din moder mördade hela min ungdomstro, hela den rika natur, som slog ut i fager blom i min själ, den lät hon vissna. Nu är det natt der, men icke dödens natt. Nej, en sådan der sommarnatt, då luften är qvaf och berusande, då blommorna glöda och sinnet veknar, då hjertat skälfter och pulsarna slå, en sådan der natt, då njutning, sällhet och fröjder vinka oss.»

»Tillbaka, mördare, eller . . .»

»Eller du flyr kanhända . . . åh nej, du flyr icke så långt att icke min arm hinner dig, att icke mitt hjerta dessförinnan skall hafva klappat mot ditt. Kom, sköna flicka, ser du icke hur nöjet vinkar och natten flyr.»

Den uslingen nalkades henne för att fatta kring hennes lif. Förgäfves sökte han att beherrska henne, förgäfves bad hon honom vid allt hvad han hade heligt att han skulle släppa henne, men förgäfves, allt närmare kom han, allt vildare glödde hans blickar; med en förtviflans styrka slet hon sig lös och i ett drag rök hon upp sin lilla flaska och — tömde den.

»Så litet fruktar jag dig», sade hon till Curt, som stannade utom sig af fasa, »i denna flaska låg befrielsens ande . . . den skall låta mig fly från dig.»

»Förbannelse!»

»Ja, förbannelse . . . det vare din dom äfven från mig. — Dock nej . . . nu vill jag icke förbanna någon, icke en gång dig. Blif hvad du en gång kunnat blifva, god och mild . . .»

»God . . . ha ha ha, god, och detta säger du nu, då jag dödat dig också?»

»Ja, just derföre . . . nu ser jag . . . den mycket älskat varder mycket förlåtet . . . förlåt du

ock min mor . . . Edgar, jag ser dig . . . jag ser dig — nu skall ingen skilja oss åt . . . nej ingen . . . ser du stjernorna . . . ser du hur de glindra — hopp . . . tro . . . och . . . kärll . . . » Hon hann inte fullborda. Ellen var död.

— — — — —
— — — — —

När Onkeln kom hem om natten fick han genast veta att Ellen gått ut till Edgar, som var nära döden. Utom sig skyndade han till Edgar, men just då han skulle gå ur sin port fick han syn på en ung man som stod der.

»Ni här så sent?»

»Ni känner mig då?»

»Ja, hvar är Ellen, hvar har ni henne? säg det för Guds skull.»

»Hvem är ni, som gör en sådan fråga?»

»Hennes bror.»

»Ah . . . Ni . . . Ellen . . . Gud bevara oss, stackars barn! Edgar är nära döden och Ellen har skyndat dit.»

»Ensam?»

»Ja.»

»För Guds skull låtom oss skynda.» Och de skyndade hem till Edgar och funno honom naturligtvis liggande i sin säng hel och frisk. Utom sig af raseri och sorg öfverlade de tre männen hvad som var att göra. Edgar föreslog att de genast skulle begifva sig till det fördömda huset och der göra sig underrättade om hon ej var der. Sagdt och gjordt! Inom mindre än tjugo minuter voro de der. Dörren var låst, de sprängde den och . . . Gud hvilken syn som mötte dem . . . Ellen utsträckt på golfvet, likblek och med slutna ögon, utan tecken till lif, och knäböjd bredvid henne med ryggen mot dörren Curt, som inte en gång märkt att de kommit in. Likasom bedöfvade stannade de; men strax derpå uppgaf Edgar ett skri, ett för-

färligt skri, som kom Curt att omedvetet resa sig och se de tre männen.

»Döda mig, döda mig!» skrek han, »jag begär inte bättre. Jag har inte dödat henne. Nej, nej, nej, hon drack giftet sjelf. Hon ville inte lefva vanärad, ser ni . . . men hon förlät mig . . . förlät mig allt . . . men döda mig — af barmhertighet döda mig . . . döda mig.»

»Döda dig . . . nej tusen dödar vore icke nog, tusen marter skulle ändå inte försona hvad du brutit. Ellen . . . Ellen, min älskling . . . svara mig — det är ju jag, din Edgar, som ropar dig, din make, ditt allt . . . hvarför svarar du mig ej.» Och han föll ner vid hennes lik, smältande af tårar.

Men när den första sorgen lagt sig steg han upp, till utseendet kall, och i det han torkade af sina tårar sade han:

»Denne man har dödat min brud; hans eller mitt lif skall släckas här.» Och med ett lugn, som nästan var förskräckande gick han emot Curt.

»Nej, denne mans lif är mitt . . . så hören mig. Denne man har dödat min far, dödat min mor, dödat min syster, dödat min barndoms oskuld och min ungdoms lycka. Hör, denne man tillhör mig.»

Edgar böjde sitt hufvud.

»Ni, mina herrar, träden åt sidan, tagen Ellens lik med eder; innan morgonen gryr skall jag vara hos eder.»

Edgar dröjde

»Gån, ty jag är vedergällningen, mig den förut brottslige har Herren, till bevis på att han förlåter mig, gifvit hämden att sköta. Faren väl!»

De gingo.

Morgonen derpå fann man utanför det fördömda huset ett lik, och på detta lik var fästadt ett papper, hvarpå stod:

»Sonens och brodrens hämd.»

Ingen kunde finna klarhet i det dunkel, som hvilade öfver denna händelse. Den som dödat liksom den dödade var okänd.

— — —
Två dagar derefter afgick till Amerika ett skepp. På detta skepp befunno tig tre män, dem vi känna förut.

»Onkel», sade en af dem, »ser du der är Ellens stjärna.»

»Ja, den lyser vänligt.»

»Ja, som fyrbåken den trötte seglaren; säg mig, du lilla stjärna, får jag snart nå hamnen?»

Stjernan blänkte med dubbel glans. Med tårad blick såg Edgar dit upp. Han hade förstått stjernans svar.

Pris: 50 öre.

